

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς καὶ ἐπὶ ἑξῆς παλαιῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, εὐληθεὶ παρασχόν ἐν τῇ ἑαυτῶν ἐπιμελείᾳ, καὶ διὰ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνωστέον καὶ χρησιμώτατον ἐν τοῖς παιδείᾳ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμῶς 100. Ἐξέμνητος
δραχ. 55. Τρίμητος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια δίατη 50.—
Αμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει
τῶν Ἑλλῶν Κρατῶν σελλίνα 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἐναλλάως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην οἰουθῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐυριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὰ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθήναι 31 Ὀκτωβρίου 1931

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 48

Ο ΤΕΜΠΕΛΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΚΟ ΑΛΓΕΡΙΝΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Στὴν κάτασπρη μικρῆ Ἀλγερινῆ πόλῃ Μπλιντάχ, λίγα χρόνια πρὶν ἀπὸ τῆ γαλι-
λικῆ κατοχῆ, ζῶσε ἕνας ἀγαθὸς ἀν-
θρώπος, τοῦ ὀνόμου τὸ ὄνομα ἦταν
Ἀλῆ-Δακντάρ καὶ στὸν ὀποῖον οἱ συμ-
πατριῶτες του εἶχαν δώσει τὸ παρα-
τσούκι τεμπέλης.

Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι οἱ Ἀλγερινοὶ,
καὶ ἰδίως οἱ κάτοικοι τῆς Μπλιντάχ,
εἶναι οἱ πιδ νωθροὶ ἄνθρωποι τοῦ κό-
μου. Ἴσως οὐ αὐτὸ νὰ φταῖνε καὶ οἱ
μαγευτικῆς μυρωδιῆς τῶν λε-
μονόδεντρων καὶ τῶν πορτο-
καλόδεντρων, οἱ ὀποῖες ἔχουν
πλημμυρίσει τὴν πόλιν τους.

Στὴ νωθρότητα ὅμως καὶ
στὴν τεμπελιά κανέναν δὲν ἔ-
φτανε ὅτε στὸ δαχτυλάκι τῶν
Ἀλῆ-Δακντάρ. Τὴν εἶχε προ-
βιάσει σὲ ἐπάγγελμα. Ἄλλοι
εἶναι μανάθηδες, ψωμάδες, κα-
φετζήδες ὁ Ἀλῆ-Δακντάρ ἦ-
ταν τεμπέλης.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα
του, εἶχε κληρονομήσει ἕνα
μικρὸ χτυματάκι, βρισκόμενο
λίγο πιδ ἔξω ἀπ' τὴν πόλιν, δὲν
ἦταν καὶ κανένα σπουδαῖο πε-
ριβάλλει, εἶχε ὅμως μερινῆς συ-
κῆς, λίγες μπαναγιῆς, καὶ μιὰ
δουδ βροῦσε μὲ τρεχοῦμενο νερό.

Ἐκεῖ περνοῦσε τίς ἡμέρες
του, ξαπλωμένος κάτω ἀπ' τὰ
δέντρα καὶ μὲ τὰ γένεια του
γεμάτα μερμήγκια. Ὅταν πει-
νοῦσε, τέντωνε τὸ χέρι του καὶ
ἐπιανε καμμιά μπανάνα ἢ κα-
νένα γιωμένο σῦκο, ποῦχαν
πέσει ἀπ' τὰ δέντρα, γιατί ἀν ἦ-
ταν ὑποχρεωμένος νὰ σηκωθῆ
γιὰ νὰ κόψῃ ἕνα φρούτο νὰ τὸ
φάῃ, θὰ προτιμοῦσε ἀσφαλῶς νὰ
πεθάνῃ τῆς πείνας. Γι' αὐτὸ τὸ
λόγο τὰ δέντρα στὸν κήπο του ἦ-
ταν φορτωμένα μὲ ὄριμα φρού-
τα, ποῦ μόνον ἔταν ἀπὸ τῶν καὶ

ἐπεφταν χάμω, τῆς τεμπέλης.

Αὐτὴ ἡ ἐξωφρενικὴ τεμπελιά εἶχε
κάνει πολὺ δημοφιλῆ τὸν Ἀλῆ-Δακ-
ντάρ. Τὸν σεβόνταν σὰν ἅγιο. Περ-
νόνας ἐμπρὸς ἀπ' τὴν πόρτα του οἱ
κυρίες τῆς καλύτερης τάξης περπα-
τοῦσαν στὶς μύτες τῶν παπουτσιῶν τους
καὶ μιλοῦσαν ὅσο πιδ σιγανὰ μπεροῦ-
σαν κάτω ἀπ' τοὺς φερετζήδες τους. Οἱ
ἄντρες σκύθανε μ' εὐλάβεια τὸ κεφάλι
σὰ νὰ περνοῦσαν ἐμπρὸς ἀπὸ τῆς αἰ-
καὶ κάθε ἀπόγεμα, τὴν ὥρα ποῦ σχολ-
νοῦσε τὸ σχολεῖο, πλῆθος ἀπὸ παιδιὰ,
μὲ πολὺχρωμῆς μπλοῦζες καὶ κόκκινα

φέσια, σκαρφάλωναν στὸν τοῖχο τοῦ
κήπου του καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὸν
κάνουν νὰ φάσῃ τὴ μακάρια τεμπελιά
του, φωνάζοντάς τον μὲ τὸ μικρὸ του
ὄνομα, τρέχοντάς, κάνοντάς θόρυθο καὶ
πετώντάς του καμμιά πορτοκαλόφλου-
δα ποῦ καὶ ποῦ. Χαμένος κόπος! ὁ
τεμπέλης οὔτε κουνιόταν ἀπ' τὴ θέση
του ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ μόνον τοὺς
φώναζε:

— Ἀλίμονό σας ἀν σηκωθῶ!

Ποτὲ ὅμως δὲν σηκωνόταν.

Μιὰ μέρα, ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ, βλέ-
ποντας τὸν Ἀλῆ-Δακντάρ νὰ μὴν κά-
νῃ τίποτα καὶ νὰ εἶναι διαρκῶς
ξαπλωμένος, ζήλεψε καὶ ἀποφά-
σισε νὰ τὸν μιμηθῆ. Τὴν ἄλλη μέ-
ρα τὸ πρωτὶ, τὴν ὥρα ποῦ ἦταν
νὰ πάῃ σχολεῖο, δήλωσε στὸν πα-
τέρα του πὼς μὲ κανέναν τρόπο
δὲν ἤθελε νὰ ξαναπάῃ καὶ πὼς ἤ-
θελε νὰ γίνῃ τεμπέλης.

— Θέλεις νὰ γίνῃς τεμπέλης;
τοῦ λέει ὁ πατέρας του, ἕνας τί-
μιος καὶ ἐργατικὸς σὰ μέλισσα
ἄνθρωπος, ποῦ βρισκόταν στὸ πῶδι
ἀπ' τὰ χαράματα ἐσὸ τεμπέλης;
τί λόγια εἶν' αὐτὰ;

— Ναι, πατέρα, θέλω νὰ γίνω
τεμπέλης σὰν τὸν Ἀλῆ-Δακντάρ!

— Ἦ εἰν' αὐτὰ, παιδί μου;
θὰ γίνῃς παπουτσιῆς σὰν καὶ μὲνα,
ἢ γραμματικὸς στὸ Κατὴ σὰν
τὸ θεῖο σου Ὀσμάν; ποτὲ ὅμως
δὲ θὰ σ' ἀφήσω νὰ γίνῃς τεμπέ-
λης. Ἐμπρὸς, γρήγορα στὸ scho-
λεῖο, ἀλλοῦως...

Κι' ἔκανε μιὰ κίνησι ποῦ σή-
μαινε πὼς θὰ τίς ἔτρωγε, ἀν δὲν
διδάκουγε.

Ἄμα ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, τὸ
παιδί δὲν ἐπέμεινε· προσποιήθηκε
μάλιστα πὼς ἄλλαξε γνώμη καὶ ἔ-
φυγε. Ἀντὶ ὅμως νὰ πάῃ στὸ scho-
λεῖο, πῆγε στὸ παζάρι, κάθησε σὲ
μιὰ στίβα ἀπὸ συμωνιώτικα χα-
λιά καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ὅλη τὴν ἡμέρα,
χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα. Ἀπὸ τότε
περνοῦσε τίς ὥρες τοῦ σχολεῖ-

«Ἐμπρὸς, γρήγορα στὸ σχολεῖο!» (Σελ. 566, στ. γ')

ου του, στο παζάρι, όπου μία μέρα τόμαθε ο πατέρας του. Φώναξε, μάλωσε, θύμωσε, το έδειρε, του κάκου! το παιδί το χαβά του:

— Θέλω να γίνω τεμπέλης, θέλω να γίνω τεμπέλης!

Και διαρκώς τον έδρισκαν σε μία γωνιά ξαπλωμένος, χωρίς να κάνει τίποτα.

Είδε κι' άπείθε ο πατέρας του, κι' άφου συμβουλευθηκε τον άδερφό του το γραμματικό, βαριεστημένος του είπε:

— Άφου σώνει και καλά θέλεις να γίνης τεμπέλης, θά σε πάω στον Άλη-Δακντάρ να σ' εξετάση: κι' αν βρή πως έχεις κλίση για το επάγγελμά του, θά τον παρακαλέσω να σε κρατήση κοντά του για να τελειοποιηθής. Θέλεις;

— Σύμφωνα, είπε το παιδί.

Κι' όχι άργότερα άπ' την επομένη, πήγαν και βρήκαν τον Άλη Δακντάρ ξαπλωμένον, όπως πάντα, στον κήπο του.

— Ο Άλλάχ μαζί σου, Άλη-Δακντάρ, είπε ο πατέρας, σκύβοντας βαθιά με το χέρι στο στήθος. Σου φέρνω το γιό μου, που θέλει σώνει και καλά να γίνη τεμπέλης. Εξετάσε τον, κι' αν βής πως έχει κλίση, κρατήσε τον για μαθητή κοντά σου θά σου πληρώσω όσο μου πεζ.

Ο Άλη-Δακντάρ, χωρίς να πη λέξη, τους έγνεψε να κάτσουν δίπλα του χάμω.

Ο πατέρας κάθησε, το παιδί ξαπλώθηκε.

— Καλό σημάδι, σκέφτηκε ο Άλη-Δακντάρ.

Υστερα άρχισαν να κοιτάζονται κι' οι τρεις χωρίς να βγάδουν λέξη.

Ήτανε καταμωσήμερο κι' έκανε μια ζέση φαβερή: δεν άκουγόταν ούτε ο πιό μικρός θόρυθος. Που και που κανένα γινωμένο σκυ έπεφτε άπ' τις ουκιές. Τότε ο Άλη-Δακντάρ άπλωνε το χέρι του για να το πάη. Άπό κειρά σε κειρά άρχισε μια ματιά στο παιδί που έξακολουθούσε να μένη κίνητο.

Μια ώρα... δυό... πέρασαν έτσι.

Φαντάζεσθε βέβαια πόσο άργά περνούσαν οι ώρες για τον καιμένο τον παπουτσή, που ήταν υποχρεωμένος να κάθεται χωρίς να κάνει τίποτα και άμλλητος.

Άξαφνα, ένα μεγάλο σκυ, πέφτοντας άπ' τη ουκιά, πήγε και στάθηκε ακριβώς στο μάγουλο του παιδιού. Ωραίο σκυ, μελωμένο και μεγάλο σε μανταρίνι. Για να το βάλη στο στόμα του, δεν είχε παρά να το σπρώξη λίγο με το δάχτυλό του: αλλά τδδρισκε κι' αυτό πολύ κουραστικό και καθόταν ακίνητος με το σκυ στο μάγουλο.

Σε λίγο όμως άρχισε να πεινάη γύρισε λοιπόν στον πατέρα του και με παρακλητικό τόνο είπε:

— Βάλ' το μου στο στόμα, πατέρα, σε παρακαλώ.

Άκούοντας αυτά τα λόγια, ο Άλη-Δακντάρ, που εκείνη τη στιγμή κρατούσε μια μπιανάνα στο χέρι του, την πέταξε όσο πιό μακριά μπορούσε, και στρεφόμενος στον πατέρα του παιδιού, θυμωμένος του είπε:

— Να το παιδί που μου φέρνεις για μαθητή! μ' αυτός είναι δάσκαλός μου, αυτός πρέπει να μου δίνη μαθήματα και όχι εγώ.

Υστερα, πέφτοντας στα γόνατα, έμπρός στο παιδί που έξακολουθούσε να μένη ξαπλωμένο, είπε:

— Σε προσκυνώ, βασιλιά των τεμπέληδων!

(Arphonse Daudet) ΒΑΣΙΛΙΑ Κ ΜΠΟΥ ΝΤΑ

ΛΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

“ΜΠΟΥ ΝΤΑ ΓΚΕΤΣΕΡ,”

Άπ' όλους τους μαστόρους μιας τούρκικης πολιτείας, ο πιό ξεκουσμένος για χτίσιμο και για έπισκευή σπιτιών, ήταν ένας χριστιανός που λεγόταν μαστρο-Κωσιαντής.

Αυτός, τζ φιλότιμος άνθρωπος, είτε άποκοπή, είτε μεροκάματο δούλευε, κρατούσε πάντα την ίδια τακτική: λόγια λίγα, δουλειά πολύ προσεχτική και στερεή, — τεχνίτης με τα όλα του, όπως λέει ο λόγος.

Γι' αυτά τα πολλά του χαρίσματα, ποτέ δεν έμενε χωρίς δουλειά, με όλο που γύρευε να πληρώνεται πάρα πάνω από τους άλλους μαστόρους. Μά όσοι άπ' τους νοικοκυραίους καταλάβαιναν το συμφέρον τους, τον έπροτιμούσαν, και ενώ τον ακριβοπλήρωναν, έβγαζαν κερδισμένοι από τη δουλειή του.

Όσοι πάλι ήθελαν φτηνοδουλειές, και ζητούσαν έτσι να κερδίσουν το καρφί, έχαναν και το πέταλο, από την άτσαλη δουλειά που τους γινόταν από άλλους κακότεχνους, ή άφιλότιμους μαστόρους.

Μια έποχή όμως, στη χώρα εκείνη λές και έξεσπασε η όργη του Θεού.

Άρχισε όλόκληρα ημερώνοντα να πέφτη βροχή με το τουλούμι — σωστή νεροποντή — που έπνιξε και σάπισε τζ περισσότερα από τα σπαρμένα σιτάρια και κριθάρια, ύστερα έπιασε ένα άτελειωτο κρύο με καυτή παγωνιά, και τα πρόβατα και άλλα ζώα φοφοδσαν άράδα άπ' αυτήν, κι' ακόμη που δεν έδρισκαν τί να φάνε.

Για κάμποσες ημέρες σταμάτησε το κακό, έγλύκανε ο καιρός, έτσι ξεβλάστησαν τα δέντρα και τζμπέλια, πέταξαν μάτια, βλασταράκια και άνθη, μά ξαφνικά πλάκωσε νέα παγωνιά που έκαψε τα νιόβλαστα των δέντρων, και των άμπελιών.

Τότε έπεσε μεγάλη φτώχεια στον τόπο, και όλοι, με την έλπίδα πως θά είχαν καλή έσοδεία από καλαμπόκια, όσπρια και μπιστοναικά, πάσχίζαν με κά-

θε τρόπο να σπρώχνουν την κακή περίπτωση και να οικονομούν το καθημέρινό τους μόνο.

Γι' αυτό κανένας δεν άποφάσιζε, όχι να χτίση καινούργιο σπίτι, μά ούτε και να έπισκευή παλιό, όση ανάγκη κι' αν είχε κεινο.

Έτσι οι εργατικοί έμεναν χωρίς δουλειά, και ύποφεραν πιό πολύ από όλους τους άλλους στη μεγάλη δυστυχία και μαζί μ' αυτούς κι' ο Κωσιαντής, και τις οικονομίες που είχε από άλλες χρονιές, τις χάλασε για να συντηρηθή με την οικογένειά του.

Τότε αναγκάσθηκε να ζητήση δανεικά από μερικούς φίλους του, μά και αυτά λιγότευαν και το κακό του ολοένα χειροτέρευε, κι' έβλεπε πως γρήγορα θά έφτανε ημέρα που δεν θά είχε νάγοράση ούτε ψωμί.

Αυτό τον στενοχώρησε πάρα πολύ, τον έρριξε σε βαθιά σιλλογή και του γέμιζε το κεφάλι με μαύρες σκέψεις, που μόνο όταν έμενε σπίτι του, και αντίκριζε τα παιδιά του, του έφευγαν σιγά σιγά από το μυαλό.

Κάποια ημέρα, που με σκυμμένο το κεφάλι γύριζε στενοχωρημένος στους δρόμους, άνταμάσθηκε μ' ένα γνωστό του που έβγαζε από ένα μπακάλικο, και άφου χαιρετιστήκανε, άκουσε από τον άλλον να του λέη πως τζ ποντίκια του είχαν ρημάξει τα ροβχα στο σπίτι του, κι' άγόρασε άρσενικό, που το λένε και ποντικοφάρμακο, για να τα ξεκάνη.

Άκούοντας αυτά, και καθώς ήταν άπελπισμένος, του ήλθε άμέσως η ιδέα να έπαιρνε και αυτός άρσενικό, να φαρμακώση, και να ήσυχάση από τα βασάνά του.

Έβαλε το χέρι στην τσέπη του και βρήκε δυό μεταλλίκια: ήταν τα μόνα λεφτά που του είχαν άπομείνει.

Μπήκε μέσα στο μαγαζί, και με το ένα άγόρασε το άρσενικό που του τδδωσαν διπλωμένο σ' ένα χαρτάκι, κι' άμέσως τράβηξε από πάη σ' ένα τούρκικο καφενέ που ήταν σε άπόκοντρο μέρος, και εκεί, με το άλλο μεταλλίκι που του έμενε, να παραγγείλη να του δώσουν έναν καφέ, να ρίξη μέσα σ' αυτόν το δηλητήριο, και να το πιη.

Μπαίνοντας στο καφενέτο, διάλεξε ένα άπόκοντρο τραπέζι, κάθησε και παράγγειλε τον καφέ.

Όταν σε λίγο του τον πήγαν, άρχισε να σιλλογίζεται πως δεν ήταν σωστό να όρφανεψη τα παιδιά του και να χάση την ψυχή του παίρνοντας δηλητήριο: μά πάλι άλλη μαύρη ιδέα τον έσπρωχνε σ' αυτό το κακό, και για παρηγοριά τδδφερε στο νού την παροιμία πως «ο Θεός όρφανά κάνει, μά άμοιρα δεν κάνει» και έτσι τα παιδιά του θά τζφινε στην προστασία του Θεού.

Έβαλε λοιπόν άμέσως το σκονάκι με τάρσενικό, το κράτησε μέσα στο χέρι του, και κοίταξε πολλές φορές με γοργές και φοβισμένες ματιές σ' όλα τα μέρη του καφενείου, να ιδη μήπως τον έβλεπε κανείς γι' αυτό που θά έκανε.

Για μία στιγμή, που του φάνηκε πως κανένας από τους λίγους Τούρκους που καθόνταν στα άλλα τραπέζια δεν τον πρόσεχε, ξεδίπλωσε το χαρτί, κι' έκανε να το χύση μέσα στο φλιτζάνι: μά πριν το ρίξει, σήκωσε το κεφάλι του ψηλά, να ζητήση από τον Θεό έλεος και συχώρηση γι' αυτήν του τη μεγάλη άμαρτία.

Σηκώνοντας έτσι τα μάτια του, είδε ψηλά στον τοίχο, που ήταν πίσω από το τεζάκι του καφετζή, γραμμένο με τούρκικα γράμματα το ρητό «Μπου ντά γκετσέρ» που θά ειπή «Κι' αυτό θά περάση».

Μόλις το διάβασε, έμεινε για πολλή ώρα με τα μάτια του καρφωμένα στα γράμματα, λές αυτά και ήταν μαγνήτες και δεν τζφιναν να ξεκολλήσουν από πάνω τους.

Σιγά-σιγά, του φάνηκε πως τα γράμματα που ήταν μαύρα, άρχισαν να μεγαλώνουν, νάλλάζουν χρώματα και να γίνονται κόκκινα, κίτρινα, πράσινα γαλάζια, να φεύγουν από τη θέση τους και να πετούν μπροστά του και ενώ τδδλεπε να τον ζυγώνουν, σε να πήραν και φωνή, τάκουγε που τούλεγαν και του ξανάλεγαν στ' αυτί άπαλά: «Μπου ντά γκετσέρ».

Βλέποντας και άκούοντάς τα, έννοιωσε να φεύγη από το μυαλό του η μαύρη άπελπισία, να ξεπλακώνεται από το βάρος της το στήθος του, να ξεκαθαρίζουν οι ιδέες του, και να καταλαβαίνη τη μεγάλη σημασία που είχαν μέσα τους τα άπλά εκείνα λόγια: «Κι' αυτό θά περάση».

Άποφάσισε τότε να μη ρίξη το δηλητήριο μέσα στον καφέ, παρά να τον πιη, όπως του τον έφεραν, νάναβάλη έτσι το δτι σχεδίασε, περιμένοντας λίγες ημέρες ακόμη, με την έλπίδα πως μπορούσε να περάση το κακό και νάλλάξη η κατάσταση του.

Έτσι ξαλαφρωμένος, άρχισε να πίνη τον καφέ του άργά-άργά, και κάθε ρουφηξιά του φαινότανε πιό γλυκειά από άλλες φορές.

Δεν τον είχε άποτελειώσει ακόμη, και βλέπει να μπαίνη μέσα στο καφενέτο βιαστικός ο γιός ενός γέρου-Μπέη, παλιού φίλου του, που έτρεξε κατ' εδθείαν στο τραπέζι του, και άφου τον χαιρέτησε φιλικά, του είπε:

— Έχω χαλάσει τον κόσμο δυό ημέρες τώρα να σε ζητώ εδώ κι' εκεί, μά έσένα λές και σε είχε καταπιη η γη, δεν σε έδρισκα πουθενά: σε θέλω για πολλές δουλειές.

Ο πατέρας μου, που έδω και λίγες ημέρες μάζ άφησε χρόνους, ήταν, κα-

θώς τον ήξερες, πολύ τσιγγούνης, και προσπαθούσε μόνο με μπαλώματα να συντηρη η τα σπύτια του, και τώρα που πέθανε, μου τάφησε σχεδόν έρείπια που θέλουν γενική έπισκευή. Να πές λοιπόν να τζ ιδης και να τους κάνης δτι τους χρειάζεται για να γίνουν σαν καινούργια. Πάρε και αυτά για τα πρώτα σου έξοδα.

Και λέγοντας έτσι, του έδωσε ένα πουγγί γεμάτο φλουριά.

Ο μαστρο-Κωσιαντής νόμισε πως όνειρευεται, και από τη σαστιμάρα του

δεν κατάφερε να ευχαριστήση όσο έπρεπε, τον νέο Μπέη που χωρίς αυτόν, δεν θά είχε δουλειά ποιός ξέρει για πόσον καιρό ακόμη.

Έτρεξε όλόγυρα από τον καφενέ στην εκκλησιά, και ευχαρίστησε γονατιστός τον Θεό που τον έκανε να προσέξη την έπιγραφη «Μπου ντά γκετσέρ» και τον φώτισε μ' αυτήν, να μη ρίξη το φαρμάκι στον καφέ του, να μείνη προσάτης στην οικογένειά του, και να ύφελήση και άλλους εργάτες δίνοντας τους δουλειά.

ΠΑΝΑΓ. Α. ΣΕΦΕΡΛΗΣ

ΚΑΝΕΛΛΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

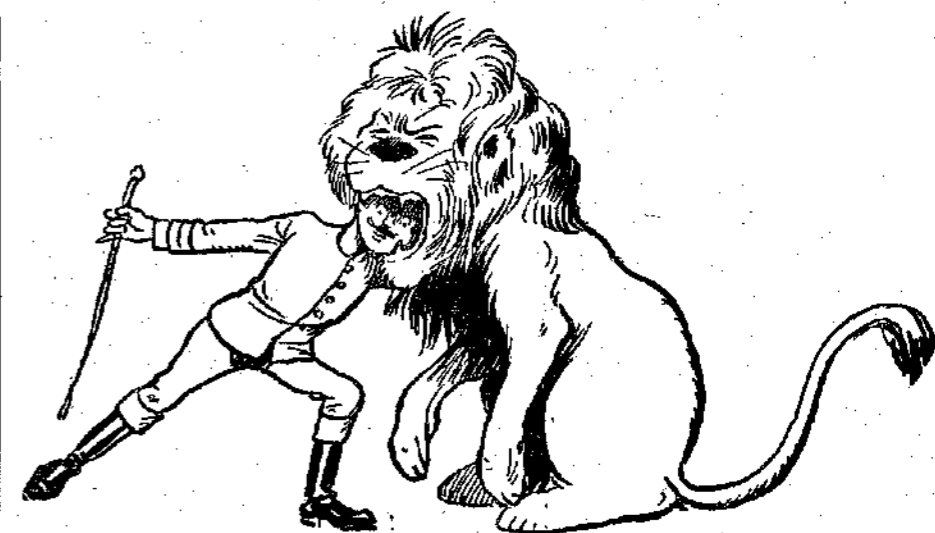
ΙΔ'

Άπό τη μεγάλη μου χαρά, άργησα πολύ να κοιμηθώ το βράδυ. Κι' όταν ξύπνησα το πρωί, ο ήλιος έλαμπε σε νάταν μεσημέρι.

Τα κουνέλια δεν έχουνε ρολόγια, καταλαβαίνουμε όμως την ώρα άπ' την κοιλιά μας: Άμα είναι άδεια, είναι άργά: άμα είναι κάπως γεμάτη και δεν παρακεινούμε, είναι ακόμα νωρίς.

Μά εγώ ξύπνησα με τέτοια πείνα, που συμπέρανα πως η ώρα θάδαν έννια. Η φυλή των κουνελιών θά γινόταν άνω-κάτω, αν μάθαινε πως ένα κουνέλι ξύπνησε, για πρωί, τέτοιαν ώρα. Αυτό βέβαια δε θά ξανάγινε στον κουνελόκοσμο ποτέ. Μά ήταν τόσο μεγάλη η χαρά μου!

Όστόσο η πείνα μου, έκαίνη την ώρα, ήταν μεγαλύτερη. Και το πρώτο που σκέφτηκα, ήταν να γεμίσω την κοιλιά μου. Έφαγα λοιπόν στώραίο καταπρά-

σινο τραπέζι που μου είχε στρώσει η καλή κυρά-Φύση, κι' ύστερα βγήκα περίπατο, για να χωνέσω, στο δάσος.

Προχώρησα πολύ. Έβλεπα μέρη που δεν τα είχα ιδεί ποτέ μου. Κι' ήμουν πολύ ευτυχισμένος, όταν άξαφνα είδα από μακριά να τρέχη ένα ζώο, που κι' αυτό δεν το είχα ξαναίδει.

Ήταν ο γάτα: αλλά γάτα μεγάλη σε βώδι, με πολλά, πυκνά μαλλιά στο κεφάλι και στο σβέρκο, με μακριά ουρά φουντωτή στην άκρη, και με κάτι μάτια πελώρια κι' άστραφτερά.

Το φοβήθηκα πολύ αυτό το άγνωστο ζώο, μά και το θαύμασα. Έ, δεν είχα κι' άδικο, άφου δεν ήταν παρά ένα λιοντάρι, δηλαδή ο βασιλιάς των ζώων, που τον είχα μόνο άκουστά!

Λιοντάρι; Και που βρόθηκε σ' ένα δάσος που δεν είχε παρά λύκους κι' άλεπούδες; Το έμαθα ύστερα: Ήταν από ένα θηριοτροφείο, που είχε πάει κείνες τις ημέρες στη γειτονική πόλη. Ο θηριοδραμαστής το βασάνιζε πολύ με τα παιχνίδια που τδδβαζε να κάνει. Και το λιοντάρι βαρδύθηκε τη σκλαβιά,

έναν από μās. "Οχι, δέν είναι πιά δ-
ρατος. Μά είναι ακόμα ένα γαρδ άγόρι.
Ξαναπαίρνει τδ καμουτσι του και νά
τον ποδ δίνει δρόμο στα έξη άλογα των
δνειρων του.

Η Κατερίνα παίζει ακόμα με τα λου-

«Αρχίσανε να τρέχουνε μ' όλη τη δύναμη των ποδιών τους». (Σελ. 570, στ. β')

λούδια της Μά είναι λουλούδια που πε-
θαίνουν. Είναι άλλα που αποκοιμούνται.
Γιατί, όπως τα ζώα, έχουν και τα λου-
λούδια τόν ύπνο τους, και να που οί
καμπανούλες, κοιμένες λίγη ώρα πιο
πρίν, σφαλόνε τα μενεξελιά κουδουνά-
κια τους κι' αποκοιμούνται μέσα στα
μικρά χεράκια, που τους στερήσανε τη
ζωή.

Μιά έλαφρη πνοή περνά στον άγέρα
κι' η Κατερίνα ανατριχιάζει. "Ερχεται
τό βράδυ.

Πεινώ, λέει ο Γιαννάκης.

Μά η Κατερίνα δέν έχει κανένα κομμά-
τι ψωμί για να δώση στον άδερφούλη της.

«—"Ω, τί άστειος που είσαι!...»
(Σελ. 569, στ. γ')

Του λέει:

— "Ας γυρίσουμε σπίτι, άδερφούλη
μου.

Και συλλογίζονται κι' οί δυό τους τη
λαχανόσουπα που άχνίζει, καταμεσίς
στο μεγάλο τζάκι. Η Κατερίνα μαζεύει

τά λουλούδια της, παίρνει τόν άδερφού-
λη της απ' τδ χέρι και ξεκινάει για τδ
σπίτι.

Ο ήλιος κατέβαινε άγάλι στον πορ-
φυρωμένον όρίζοντα, τα χελιδόνια, πε-
τώντας, άγγίζανε τα παιδιά με τ' άκι-
νητα φτερά τους. Τδ βράδυ είχε έρθει.
"Η Κατερίνα κι' ο Γιάννης σφιγγονται
ό ένας πάνω στον άλλο.

Η Κατερίνα άφηνε να πέφτουν στο
δρόμο ένα ένα τα λουλούδια της. "Ακού-
γανε μέσ' στη μεγάλη σιγή τδ ακούρα-
στο τραγούδι του γρούλλου. Νοιώθανε κι'
οί δυό φόβο κι' ήταν θλιμμένοι, γιατί η
θλίψη του βραδουδού στάλαζε στις μικρές
τους ψυχές. "Ο,τι τους περιτριγύριζε
τους ήταν γνώριμο, κι' όμως όλ' αυτά
τά τόσο γνωστά τους φαινόταν άλλοιώ-
τικά. Δές και ξαφνικά η γή έγινε πολύ
παλιά γι' αυτούς. "Ηταν κουρασμένοι
και φοβόνταν πως δε θα φτάναν ποτέ στο
σπίτι, όπου η μητέρα έτοιμάζε τή σου-
πα για όλη την οικογένεια, ο Γιαννά-
κης δέν τίναζε πιά τδ καμουτσι του, η
Κατερίνα άφηνε να γλυστρήση τδ τε-
λευτοίο της λουλούδι απ' τδ κουρασμέ-
νο της χέρι. "Επερνε τόν άδερφούλη
της απ' τδ χέρι και σωμαίναν κι' οί δυό
τους.

"Επιτέλους είδαν από μακριά τή στέ-
γη του σπιτιού τους, που κάπνιζε μέσ'
στο σκοτεινιασμένο διάστημα. Τότε στα-
μάτησαν και, χτυπώντας μαζί τα χέρια,
φώναζαν από χαρά. "Η Κατερίνα φίλη-
σε τόν άδερφούλη της. Βατερα αρχίσανε
να τρέχουν μαζί, μ' όλη τη δύναμη των
κουρασμένων τους ποδιών. Σά μπήκαν
στο χωριό, τούς καλησπείρισαν γυναίκες
που γύρνούσαν απ' τόν κάμπο. "Ανα-
γνώσανε. Η μητέρα βρισκόταν στο κα-

τώφλι, μ' άσπρη σκούφια και με τήν
κουτάλα στο χέρι.

— "Εμπρός, κουτούδελα, έλατε γρή-
γορα! τούς φώναζε.

Και ρίχτηκαν στην άγκαλιά της.
Μπαίνοντας μέσα, όπου άχνιζε η λα-
χανόσουπα, η Κατερίνα αναρίγησε και
πάλλ. Είχε δει τή νύχτα να κατεβαίνει
στη γή. "Ο Γιάννης, καθισμένος στο σκα-
μνί του, με τδ πηγούνι ίσα-ίσα με τδ
τραπέζι, έτριωε κιάλας τή σουπα του.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΚΟΥΣΤΙΚΕΣ ΑΠΑΤΕΣ

Δέν υπάρχουν μόνο όπτικές άπάτες.
Υπάρχουν και ακουστικές. Και όπως
πολλές φορές δέν πρέπει να έχη κανείς
έμπιστοσύνη στα μάτια του, έτσι δέν
πρέπει να έχη και σ' αυτιά του. Για
να πεισθίη, θα σας φέρουμε ένα παρά-
δειγμα, που μπορείτε κιάλας να τδ παί-
ξετε για παιχνίδι μαζί με τούς φίλους
σας και να γελάσετε.

Βάζετε τδ φίλο σας να καθήση σε
μια καρέκλα και να κρατάη τα μάτια
του κλειστά. (Για μεγαλύτερη ασφάλεια
του τδ δένετε μ' ένα μαντήλι.) Πέρνε-
τε δύο νομίσματα στο χέρι σας — δι-
φραγκα ή πεντόφραγκα είναι προτιμό-
τερα — και τδ κρατείτε με τδ μεγάλο
δάκτυλο και τδ μεσαίο, έτσι ώστε ο
δειχτής να είναι ανάμεσα στα δυό νο-
μίσματα. Πλησιάζετε τδ χέρι σας σιγά-
σιγά στο πρόσωπο του φίλου σας, είτε
πάνω από τδ κεφάλι του, είτε κοντά
στο λαιμό του, είτε πάνω από τδ γό-
νατά του, και βγάξετε τόν δειχτή έτσι
που τδ νομίσματα να χτυπήσουν τδ ένα
έπάνω στο άλλο Συγχρόνως ρωτάτε:
«Πού τδ χτύπησα;»

"Εάν ο φίλος σας δέν έχει δει πραγ-
ματικώς τίποτε, τότε θα σας πη έτι ο
θόρυβος προήλθε, από έντελώς αντίθε-
τες μεριές από εκεί που κτύπησαν πρα-
γματικά τδ νομίσματα. Θα σας δείξη
πρός τδ δεξιά αν κρούσατε τδ νομί-
σματα άριστερά, θα σας δείξη τδ κεφά-
λι του, ενώ έσείς εκάνατε τδ πείραμα
πάνω από τδ γόνατά του, κ.τ.λ.

Τδ πείραμα είναι ακόμη διασκεδαστι-
κώτερο αν γίνη μ' δυό πρόσωπα, τδ ο-
ποία βάζετε να καθήσουν τδ ένα κοντά
στο άλλο. Κατά κανόνα θα σας όρίζουν
τήν έντελώς αντίθετη, διεύθυνση, από έ-
κείνη απ' όπου προήλθε ο κρότος.

Πρέπει ακόμη ν' αναφέρουμε πως δ-
ταν έχουμε κλειστά τδ μάτια ή βρισκό-
μαστε σε άπόλυτο σκοτάδι, η άκοή μας
μάς γελάει μόνον όσον άφορά τούς πολύ
κοντινούς θορύβους. Για τούς μακρι-
νούς όμως είναι άπολύτως αξιόπιστη.

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΑΓΝΩΣΤΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από I. DE KRANV

— Συνέχεια από τδ προηγούμενο —
— "Η την Τυρωή. "Αλλά ποτέ δε σ'
είδα τόσο εύχαριστημένο όσο τώρα για-
τί γυρίζεις στο σχολείο...

— Είναι έπειδή σκοπεώ να έργαστώ
αυτή τη φορά, είπε ο Φίλιππος, και κοι-
τάξε τή Θυμιούλα με ύφος που σήμαινε
πολλά.

Η κόρη ήξερε τα σχέδιά του. Σ' αυ-
τήν είχε αποκαλύψει τήν κλίση του κι'
απ' αυτήν είχε πάρει θάρρος για να φέ-
ρη σε τέλος τδ σκοπό του.

Οί άκρογιαλιές ήταν γεμάτες φύκια.
Οί άνθρωποι του νησιού τδ είχαν μα-
ζέψει στις μεγάλες παλιόροια, και τδ-
βαζαν τώρα στον ήλιο για να στεγνώ-
σουν. "Ετριζαν κάτω από τδ κόδια και
κάποτε, μερικά μεγαλύτερα έμπόδιζαν
τδ βήμα, δίνοντας τήν έντύπωση ενός
έρπειτου που τυλιγόταν γύρω στους ά-
στράγαλους.

Η Σολάνζ, λιγώτερο συνηθισμένη ά-
πό τδ ξαδέφρια της, έβγαζε κραυγές
τρόμου που εκάναν τούς άλλους να γε-
λούν μαζί της. "Όταν έφτασαν σ' ένα
λαμαγκιά, άρκετά κοντά σ' εκείνο απ' ο-
που μπαρκαριστήκε η Γκώι, η Θυμιού-
λα γίνηκε κατάχλωμη.

— Νά τδ μέρος όπου πέθανε η Μό-
να, είπε στους συντρόφους της.

— Θέλετε να κατεβούμε για να προ-
σευχηθούμε; πρότεινε με στοργή η Σο-
λάνζ.

Η Θυμιούλα τήν ευχαρίστησε με τδ
μάτια, και τδ τέσσερα παιδιά, πολύ συγ-
κινημένα, κατέβηκαν τούς βράχους κι'
έφτασαν στη μικρή άμμουδιά.

— Νά εκεί! μουρμούρισε η Μικρή
"Αγνώστη.

Χοντρά δάκρυα κύλησαν απ' τδ βλέ-
φαρά της. Η Σολάνζ πήγε κοντά της
και τήν άγκάλιασε. Ο Φίλιππος κι' ο
Ροζέ δοκίμασαν να μην κλάψουν, αλλά
με όλες τους τις προσπάθειες, τδ μάτια
τα τους και τδ μάγουλά τους ήταν μου-
σκεμένα.

— "Ακούστε, τούς είπε η Σολάνζ με
χαμηλή φωνή, θα κάνουμε
κάτι που να εύχαριστήση τή
Θυμιούλα. Τρέξτε στο σπίτι
να πάρτε ταπιά και δυό κομ-
μάτια ξύλα. Η θάλασσα δέν
άνεβάνει ως εδώ έπάνω. Θα
στήσουμε ένα σταυρό στο μέ-
ρος όπου πέθανε η Μόνα και
θα υποχρεώσουμε τήν Ίου-
λιανή και τή Φραγκίσκα να
τόν διατηρούν...

Η ιδέα της Σολάνζ άρεσε
πολύ στούς μαθητές κι' έτρε-
ξαν πίσω στον πύργο, ενώ η
Σολάνζ, κρατώντας μέσα στα

δικά της τδ χέρια της Μικρής "Αγνώ-
στης, τήν έβαλε να τής διηγήθη τή θλι-
βερή της ιστορία.

Κάθε λέξη που έβγαине απ' τδ στό-
μα της, μεγάλωνε τή θλίψη και τήν τύ-
ψη της κόρης του πυργοδεσπότη "Επι-
θυμούσε πολύ να διορθώση τδ σφάλματά
της άπέναντι της Θυμιούλας, — αλλά
με ποιόν τρόπο;

Οί δυό κόρες, άφηρημένες από τήν

«— Νομίζετε πως η κυρία έκείνη ήταν...»
(Σελ. 560, στ. γ')

κουθέντα τους, δέν άκουσαν ένα όχημα
που κατέβαινε από πάνω, και δέχτηκαν
σχεδόν άδιάφορες μιάν είδηση που τούς
έφεραν τ' άγόρια: πως άντάμωσαν δη-
λαδή ένα αυτοκίνητο πολυτελείας στο
δρόμο, αλλά δε μπόρεσαν να διακρίνουν
τούς έπιβάτες.

Τι τις έννοιαζε αυτές για τόν έρχομό
ξένων περιηγητών! Η Θυμιούλα
ήταν βυθισμένη στις πένθιμες άναμνή-
σεις της κι' η Σολάνζ σκεφτότανε πως θα

«Η είδηση τούς άναψε ένα ζωηρότατο ένδιαφέρον». (Σελ. 561, στ. α')

διόρθωνε τα παλιά έκείνα σφάλματά της.
Με λίγη προσπάθεια από μέρος των
παιδιών, ο σταυρός έγινε έτοιμος. Τώρα
έπρεπε να τόν στήσουν. Ο Φίλιππος
κι' ο Ροζέ παρακάλεσαν τίς δυό φιληνά-
δες να παραμείρουν λιγάκι, και βάλθη-
καν να σκάδουν.

Οί τελευταίες καταγίδες είχαν κάμει
άνω-κάτω τδ χόμα. Κοτρώνια, που ή-
ταν κρυμμένα άλλοτε κάτω από πυκνό
στρώμα άμμου, παρουσιάζονταν τώρα
σαν έμπόδια.

Ο Ροζέ με χίλιους κόπους κατόρθω-
σε επιτέλους να βρη ένα καλό μέρος.
Σταμάτησε εκεί κι' άρχισε τδ σκάψιμο.
"Εξαφνα τού ξεφύγε ένα ξεφωνητό:

— "Ατυχία κι' εδδ!

Ο καμαός είχε προσκόψει έπάνω σ'
ένα σώμα σκληρό που έφερνε αντίσταση

— "Αδέξιε! τού φώναζε ο Φίλιππος.
Και πήρε άμέσως τή θέση του άδερ-
φού του. "Αλλά και τδ δικό του τδ εργα-
λειο βρήκε τήν ίδια αντίσταση. "Όσοσο
ήταν σίγουρος πως δέν ύπηρχε κομμά-
πέτρα σε κανέν τδ μέρος.

Περίεργος, γονάτισε καταγής, παρα-
μέρισε τόν άμμο κι' έβγαλε μιά κραυγή
γεμάτη έκπληξη:

— "Ελάτε να δήτε!

Η Σολάνζ, η Θυμιούλα και ο Ροζέ
βρέθησαν άμέσως στο πλάι του.

Αφήνοντας κάτω τδ εργαλεία, όχτι
χέρια νευρικά άνοιξαν ακόμα τήν κοιλό-
τητα που είχε σχηματιστεί, και δέν άρ-
γησαν να βγάλουν έξω ένα μολυβένιο
κουτί μικρών διαστάσεων, που είχε σκου-
ριάσει λόγω της μακράς παραμονής του
κάτω από τδ χόμα.

Τ' άγόρια κι' η Σολάνζ έμειναν κα-
τάπληχτοι μπρός στο άλλόκοτο εύρημα.
άλλά εκείνο που τούς εκάνε μεγαλύτερη
κατάπληξη ήταν η έκφραση της Θυ-
μιούλας.

Η κόρη φαινόταν άναστατωμένη. Τα
χείλη της ήταν λευκά, τδ χέρια της έ-
τρεμαν.

— Τι έχεις; τή ρώτησε η Σολάνζ.

— Δέν ξέρω, αποκρίθηκε έκείνη. Αυ-
τό τδ κουτί μου ξανάφερε πολύ μακρι-
γές άναμνήσεις. Θυμάμαι μιά μέρα που
η Γκώι θέλησε να δείρη τή Μόνα. Τδ
ζήτημα ήταν για ένα μολυβέ-
νιο κουτί που τήν κατηγο-
ρούσε πως τδ έκρυψε. Και η
Μόνα τότε της άπάντησε:
«Θέλω να επανορθώσω άργό-
τερα τδ κακό που κάνετε στη
Θυμιούλα...».

— Σε σένα;

— Ναι, Μεσολάβησαν τόσα
γεγονότα από τότε, που είχα
λησμονήσει δλότελα αυτό τδ
περισπαστικό.

— Τότε τδ περιεχόμενο του
κουτιού θα σε άφορά. Πρέπει
να τάνοίξουμε.

— Θα προτιμούσε να το δείξουμε στον κ. Σαρσέν.
 Η παλιά Σολάνζ θα επαναστατούσε σ' αυτή την ιδέα. Μα η σημερινή κόρη του πυργοδοσπότη έχει διορθωθεί αρκετά και δεν φέρνει την παραμικρή αντίρρηση.
 (Ακολουθεί)

**ΑΘΗΝΑ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
 ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΕΔΙΣΩΝ**

Αγαπητοί μου,

Οι έφημερίδες και τα περιοδικά όλου του κόσμου, αυτόν τον καιρό, είναι γεμάτα από ειδήσεις, βιογραφίες κι ανέκδοτα του Έδισων. Ο μεγάλος Αμερικανός εφευρέτης, ο ήμιθεος, πλήρως σάν άνθρωπος το κοινό χρέος σέ ηλικία ογδονταεσσάρων χρονών—γεννήθηκε το 1847—κι' ο θάνατός του συγκίνησε την ανθρωπότητα. "Αν και τόσο γέρος, δεν ήταν, βλέπετε, κανένας ξεχαρμένος, άπομαχος, όπως άλλοι που τους ξαναθυμούνται μόνο σάν πεθαίνου. Ο Έδισων εργαζόταν, εφεύρισκε, τελειοποιούσε, μιλούσε, έδινε υποσχέσεις για το μέλλον ως την τελευταία του ημέρα. Μα κι αυτό να μην ήταν, θάρταν δυο-τρία από ταναρίθμητα κατορθώματα της ζωής του, για να τον κρατούν άξέχαστον αιώνια. Η ηλεκτρική λυχνία, ο φωνογράφος, το τηλέφωνο... Χωρίς υπερβολή, αυτά «άλλαξαν την όψη του κόσμου». Κι' όσο βλέπει κανείς τα άλλαγμένα, τό μεταμορφωμένα αυτόν κόσμο, —κόσμο γεμάτο σύρματα και στύλους, κόσμο που η νύχτα του λάμπει σάν ημέρα, κόσμο όπου αντηχούν μουσικές και τραγούδια από χιλιάδες μίλια μακριά, κι' όπου ακούγονται φωνές ζωντανές και πεθωμένες απόμα, —δεν μπορεί παρά να θαυμάται, να εύλογη και να δοξάζη το μάγο που τον μεταμόρφωσε.
 Ανάμεσα σ'άλλα, οι βιογράφοι του διηγούνται και τα παράξενα περιστατικά της παιδικής του ηλικίας. Ο Θωμάς Έδισων ήταν ένα φτωχότατο παιδί, που επειδή δεν έπαιρνε τό γράμματα σ'το σχολείο, ρίχτηκε νωρίς στήν πιό σκληρή βιοπάλη. Ζωηρό παιδί, ανήσυχο, άταχτο, πολυμήχανο — τό δαιμόνιο που είχε μέσα του τόκων' έτσι —ενοχλούσε φοβερά τους μεγάλους, που τό πήγαγαν από κλώτσι σέ βρόντο. Στή σκευοφόρα μέσα άμαξοστοιχίας είχε' έγκαταστήσει ένα μικρό τυπογραφείο, για να βγάλη μια έφημερίδουλα που την έγραφε, την τύπωνε και την πουλούσε σ'τους ταξιδιώτες, ο ίδιος. Μια μέρα, από άπροσεξία του, η σκευοφόρα έπιασε φωτιά, που έχε μόνο του έκαψε τό τυπογραφείο, αλλά έγινε κι' αϊτία νά φάη τέτοιο ξύλο σ'το κεφάλι, που από τότε έμεινε κουφός. Τήν ίδια περίπου εποχή —δεν ήταν

παραπάνω από δώδεκα χρονών —φούρκισε κάποιον τόσο πολύ, που τόδωσε μια κλωτσιά και τον έριξε σ'το ποτάμι. Λίγο έλειψε νά πνιγί, όπως την άλλη φορά λίγο έλειψε νά πεθάνη. Και ρωτιούνται: Αν ο Θωμάς Έδισων πέθαινε τότε μικρός, δεν θα γίνονταν αυτός ο εφευρέτης και θα μεταχειριζόμαστε ακόμα για φωτισμό λαδι, πετρέλαιο, γκάζι;
 Δεν τό πιστεύω... Τό πολύ-πολύ οι μεγάλες εφευρέσεις μπορεί ν' αργοϋσαν λίγα χρόνια, αλλά πάντα θα γίνονταν. "Αν δεν ήταν ο Θωμάς Άλμυ Έδισων, θάταν ένας άλλος νά τις κάνη. Γιατί θά είχε έρθει και γι' αυτές — όπως έρχεται για όλα σ'τον κόσμο — τό πλήρωμα του χρόνου. Κι' όπως θάταν ά δυνατό νά εφευρεθί η ηλεκτρική λυχνία στήν εποχή του Θαλή η του Άρχιμήδη, έτσι θάταν άδύνατο και νά μην εφευρεθί —είκοσι χρόνια νωρίτερα, είκοσι χρόνια αργότερα —σ'την εποχή μας. Οι μεγάλοι εφευρέτες — οι μεγάλοι άνθρωποι —είναι γεννήματα ελης της προόδου που έκαμε η ανθρωπότητα, μέσα σ'τους αιώνες, ως την ημέρα που φάνηκαν αυτοί. Και τή σπρώχνουν άκόμα, την προσαδούν. Κανένας δεν εστάθηκε ποτέ τόσο μεγάλος ώστε νά κάμη κάτι μεγάλο άπ' την αρχή, «έκ του μηδενός». Μόνον ο Θεός. Οι άνθρωποι αρχίζουν με μικρά και σιγά-σιγά ξεκκοιλοθούν, συνεχίζουν. "Αν δεν είχε' εφευρεθεί ο ηλεκτρισμός, τό βολταϊκό τόξο, ο ηλεκτρικός τηλέγραφος, θά μπορούσε ποτέ ο Έδισων νά εφεύριξη τή λυχνία του, τό τηλέφωνο, τό φωνογράφος; "Ολ' αυτά, κατά βάθος, δεν είναι παρά τελειοποιήσεις από άλλες εφευρέσεις, αρχαιότερες. Κι' επειδή ίσα-ίσα υπήρχαν αυτές, γι' αυτό, αν δεν ήταν ο Έδισων νά τις τελειοποιήση, θά τόκανε ένας άλλος η άλλοι πολλοί. Τό «πλήρωμα του χρόνου» σάς λέω, ο αιώνας των μεγάλων εφευρέσεων, που ήταν ο Έδισων νά τις τελειοποιήση, θά τόκανε ένας άλλος η άλλοι πολλοί. Τό «πλήρωμα του χρόνου» σάς λέω, ο αιώνας των μεγάλων εφευρέσεων, που ήταν ο Έδισων νά τις τελειοποιήση, θά τόκανε ένας άλλος η άλλοι πολλοί. Τό «πλήρωμα του χρόνου» σάς λέω, ο αιώνας των μεγάλων εφευρέσεων, που ήταν ο Έδισων νά τις τελειοποιήση, θά τόκανε ένας άλλος η άλλοι πολλοί.

κόσμου, χωρίς σχεδόν μιάς ημέρας διακοπή. Λένε πως και τήν ημέρα ακόμα που παντρεύτηκε, έργαστηκε σάν ελης τις ημέρες. Και τό πιστεύω. Υγεία ακλόνητη, ευδιαθεσία άμετάπτωτη, αντοχή άφάνταστη, καλοσύνη υπεράνθρωπη και δυο μεγάλα, φωτεινά, γλυκότατα γαλανά μάτια — νά ο Έδισων σάν άνθρωπος.
 Πόσο τόν εύλογοσε ο κόσμος, άρχει νά μαρτυρήση, τό αυθεντικό αυτό ανέκδοτο: "Ένας φτωχός γυρολόγος, έδω σ'την Ελλάδα, είχε καταφέρει νάγοράση ένα φωνογράφο — από τους πρώτους εκείνους, τους βραχνούς — και γύριζε τά χωριά, όπου δεν είχε φτάσει ακόμα η εφεύρεση... Οι χωριάτες, ακούγοντας άπ' τό χωρι έκεينو φωνές άθώρητων ανθρώπων νά τραγουδούν μ' άθώρητα λαλούμενα, έμεναν έκστατικοί. Και με μεγάλη προθυμία έρριχναν πενταδεκάρες σ'το δίσκο του γυρολόγου. Αδού μεζεύε, μάζευε. Και κάθε βράδυ που μετρούσε τό θησαυρό του κι' έβρισκε' πώς, αν πήγαιν' έτσι η δουλειά, σέ λίγον καιρό θά πλουτούσε, έβγαζε τή σκούφια του, σήκωνε τά μάτια του κατά τόν ουρανό κι' εύχόταν μ' όλη του τήν καρδιά:
 — Θεός χωρέσ' τήν ψυχή του καλού ανθρώπου, που έρθηκε αυτή τή μηχανή κι' έδωσε φωμί σ'τη φτωχολογία!
 Έπαιρνε τόν Έδισων — που δεν ήξερε ίσως ούτε τόνομά του — για πεθαμένο. Κι' φανταζόταν ελης τις χιλιάδες των φτωχών σάν κι' αυτόν, που γύριζαν τόν κόσμο με μιά τέτοια μηχανή κι' έβγαζαν τό φωμί τους με τόση εύκολία...
 Σας ασπάζομαι
 ΦΑΙΔΩΝ
 ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ
 Ο ΣΤΙΝΟΣ ΚΑΙ Η ΚΙΣΣΑ
 — Μάθε με, λοιπόν, ένα τραγούδι, έλεγε η φλόδαρη Κίσσα σ'τον ευχάριστο κι' εύθυμο σπινό που τραγουδούσε τήν άνοιξη σ'την ανθισμένη ρεμματιά.
 — Θαρρώ πως κοροϊδεύεις, φίλη μου. Για πρόσωπα του είδους σου, θά στοιχημάτιζα ότι ποτέ δεν μπορούσιν νά μ'άθουν τίποτα.
 — Μπα! και ο λόγος, παρακαλώ;
 — Μα για νά μορφωθής και νά μάθης νά τραγουδάς καλά, πρέπει νά έρρης ν' άκουσ' κι' ο φλόδαρος δεν άκούει ποτέ...
 (Μετάφραση από τό γαλλικό) ΔΗΜ. ΚΟΚ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΓΑΥΚΟΣΚΟΠΟΙ
 Έλάτε σ'το άμλιητο σπιτάκι μου, παιδιά με τά ήλιόξανθα μου, νά τό γιομίστε φως, αγάπης ά- [λιά σας,] ρωμα, ν' άκούση τήν κοπετάλληνη λα- [λιά σας!]
 Έλάτε σ'τη; αγής τ' άποχαμό- [γεια] τή σκουριασμένη του ν' άνοίξετε [πύρα,] και ξεχυθήτε σάν τό δροσολού- [λουδα] σ'το ήμμαγμένο κήπου τ' άγρια [χόρτα]
 Κ' ύστερα μπάτε μέσ' σ'την άδεια [κάμαρα,] σ'τη σκουισμένη εικόνα προσευ- [χούλα] νά πήγε, ο παιδάκια, άσπρο άγ- [γελου,] με τήν άγνή, άσπλη ψυχούλα!
 Άγορία ζωηρά και πρωτοξύ- [πνητα,] δώστε ζωή σ'τά άψυχα παιχνίδια: κάποια χεράκια παίζοντας τά [χάριτσαν] με τή δική σας τήν ψυχή τήν ίδια!
 Δώσα Άσθη
 Ο ΜΑΡΙΝΟΣ
 Κάθε βράδυ, έρχεται σ'το άντικρινό μας έστιατόριο ένα γυροτάκι κοντό και λίγο σκαυτό, κρατώντας ένα παλιό βιολί.
 Κανείς δεν τόν γνωρίζει. Κι' όμως, μου λένε, υπήρξε καιρός που ο βιολιστής αυτός ήταν πασίγνωστος και περιζήτητος σ'τά κέντρα. Πόσες φορές οι άνθρωποι εδθύμησαν με τους γλυκούς ήχους του βιολιού του, και πόσες φορές συγανήθησαν άκούγοντας παλιές άξέχαστες μελωδίες!
 Τώρα κανείς σχεδόν δεν τόν προσέχει. Όταν αρχίζει νά παίξει με τρεμμένο χέρι, κι' οι σκοπιοι του είναι πάντα θλιβεροί, λές και παίζοντας θυμάται τό παλιό και κλαίει τόν καλό καιρό που πέρασε για πάντα.
 Σέ λίγο τό κομμάτι τελειώνει σά' μέσα σ' ένα λυγμό, κι' αυτός, βγάζοντας ένα πατάκι, άπό τήν τσέπη του, κάνει τό γύρο των τραπέζιων. Άλλοι τόν ρίχνουν κάτι, άλλοι τίποτα. Μετά φεύγει σιγά-σιγά και χάνεται σ'το σκοτάδι, σάν όπτασια του παλιού καιρού, άγνωστος μέσα σέ άγνώστους... ο Μαρίνος.
 Παλιά Άθήνα
 ΜΙΑ ΦΑΡΣΑ
 Πέντε παιδιά άποτελούσαν τήν καλοκαιρινή παρέα μας. Πέντε παιδιά άνόητα, τρελλά μα και φοβιστάριχα. Τους φόβος μας όμως είχαν, φαίνεται, καταλάβει τά δυο μεγαλύτερα ξαδέλφια μας. Γιαυτό μας έπαίξαν κάποτε ένα παιχνίδι, που μου φαίνεται πως

ποτέ σ'τη ζωή μου δε θά ξεχάσω. Ήταν μια καλοκαιριάτικη νύχτα, μα τό φεγγάρι φάει τόσο θαμπά, ώστε μόλις ο ένας μπορούσε νά διακρίνη τόν άλλον. Έίχαμε λοιπόν άποφασίσει έκείνο τό βράδυ νά πάμε νά μαζέψουμε πυγολαμπίδες. Ήταν φαίνεται, για μās, αυτό η καλύτερη καλοκαιρινή διασκέδαση — παρα τις φωνές της μαμάς και τις φοβές της γριάς σπιτονοικοκυράς — «όλοιοι πιάνε πυγολαμπίδες κορφαίνεται».
 Φύγαμε, μπήκαμε σ'το δάσος που δεν άπειξε από τό σπύτι παρά δυο-τρία λεπτά. Γελάσαμε άρκετή ώρα, μαζέψοντας πυγολαμπίδες — χωρίς έννοστια νά κουφάη κανείς — κι' έτοιμαστήκαμε νά φύγουμε...
 Σέ λίγο, μια φωνή άκούστηκε: «Άλι!» Όλες βουβαθήκαμε η συγκίνηση σκέπασε τό πρόσωπά μας... μείναμε άκίνητες. «Άλι!» Ξανακούστηκε τώρα δυο φωνές υαί. «Δώστε μας ό,τι έχετε, είδε-μή θά σκεφτούμε τί πρέπει νά νά σάς κάμωμε...»
 Άπ' ό,τι φοβόμαστε δε γλιτώσαμε! Ήτανε ληστές! Τώρα πιά διακρίναμε δυο πρόσωπα μ' ένα μεγάλο μαχαίρι... τής κουζίνας σ'τά χέρια. «Δώστε μας ό,τι έχετε!» μάς είπαν πάλι.
 «Κύριε, είπα εγώ, δεν έχουμε τίποτα!» Και βγάζοντας τό σταυρό μου με τήν άλυσίδα, πρόσθεσα: «Εάν θέλετε αυτό, πάρτε το!» Μα φαίνεται πως αυτό δεν άρκούσε κι οι ληστές μάς κοίταξαν άπειλητικά. Τότε η ξαδέλφη μου έβγαλε κι' αυτή τό ρολόι της λέγοντας: «Πάρτε το κι' αυτό!» Η πιό μικρή άπ' όλες μας, η Φανή, άρχισε νά κλαίη άπειδή ένόμισε πως θά τή σκότωναν πρώτη γιατί δεν είχε τίποτα νά τους δώση...
 «Νά ξεροτε ότι αυτά δεν μάς άρκούν!» είπαν πιό άπειλητικά άκόμη έκείνοι. «Κόριο, είτε η ξαδέλφη μου, είτε άλλο δεν έχουμε νά σάς δώσουμε, η μαμά και ο μπαμπάς λείπουν» — «Έλάτε σ'τίνα νά πάρτε ό,τι θέλετε, μόνο νά μη μάς σκοτώσετε, γιατί η μαμά μας... θ' άνησυχήση πολύ», είπε η Φανή πάλι.
 Κι' όλες μαζί άρχισαμε νά κλαίμε, ένθ' ο ένας από τους ξαδέλφους μας, βγάζοντας τήν άποκρηάτικη προσοπίδα του, μάς είπε: «Για νά μη φοβόσαστε τίποτε άλλη φορά!»
 Ίδωμη
 ΑΠΟ ΕΝΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ
 Είναι μεγάλη τάρα πιό η Άγνα... Καθισμένη μπρός σ'το μικροτύπιο γραφείο, που καθόταν όταν ήταν παιδί, ξεφυλλίζει ένα παλιό παιδικό ήμερολόγιο που έγραψε σ'την αρχή, σάν ήταν μικρή, τις τρέλλες της ημέρας και τά μαλάματα της μαμάς.
 Ξεφυλλίζει πιό πέρα, σελίδες με χαρούμενες γραμμές, γραμμές που της θυμίζουν τήν ευτυχισμένη ζωή της... Γεμίζουν τά μάτια της δάκρυα και συλ- λογιέται: θά ξαναέρη γι' αυτή ποτέ καιρός χαρούμενος κι' ευτυχισμένος σάν κι' αυτόν, που έγραψε τόσο σύγνομα άπ' τή ζωή της;
 Ξεφυλλίζει κι' όλο διαβάσει, διαβάσει χίλια δυο... Νά μια σελίδα μ' όνόματα πολλά... Άλκη, Πέτρος, Καίτη, Ρινούλα, Πίπης, Νίκος, κι' άλλα κι' άλλα ένα σωρό!... Ά! νά τους, έδω τους βλέπει όλους αυτούς... Γραμμένο τόνομά τους με τό ίδιο τους μικρό χεράκι, τί άστεια γράμματα, μικρά, μεγάλα, στραβά, ίσα, άκονα, κάτω — και γαλάι.
 Κάθε του σελίδα της θυμίζει και μια μέρα ευτυχισμένη από τήν παιδική τήν ζωή.
 Γραμμένες έντυπώσεις από τις έκδρομές της, από τις δημοφιές τού νηπιού της. Διαβάσει τις λίγες γραμμές για τόν «Καροβόμυλο» και θυμάται τό Καρόλαμπο, τό παιδί του βαρκάρα που τόν τράβηξε τό ρεβίμα τού μύλου μα που τόν πρόφτασε ο Χλωρός. Θυμάται ακόμα τή γύρω προανίδα, τή λήνη, τά ψάρια, τις βάρκες, τις μυλόπετρες, κι' άκόμη τό κάτασπρο κεφάλι του γέρου μυλωνά που τό πέρασε τότε γι' άλευραμένο...
 Η σκέψη της πετάει σ'τον τόπο καινο που πέρασε ξέννοιασσε τήν παιδικία της ζωή σέ λίγες ώρες μέσα τις ξαναζή.
 Ξαναβλέπει τόν έαυτό της μια μικρούλα Άγνα με τις χρυσές της μπούκλες σκόπιες γύρω σ'το λαίμακο της ξαναπαίξει τά χαρούμενα παιχνίδια της με τις πετρώσεις και τήν όμμο σ'την άκροθαλασσία ξαναθυμάται, σάν μεγάλωσε πιά, τις έκδρομές της, τις συντροφίες της, τά ψαρέματα της, όλα τά θυμάται...
 Βουρκώνουν τά μάτια της για τήν ευτυχισμένη της ζωή!
 Τής τά θυμίζει όλα αυτό τό μικροτύπιο βιβλάκι.
 Γιατί άλλαξε άραγε η ζωή γι' αυτήν τόσο πολύ; τί είναι καινο που τήν κάνει νά διαφέρει τόσο σήμερα από τότε;
 Μα δεν είναι πιά παιδί έφυγα πέρα, χρόνια πολλά από τήν ξεννοιασση ζωή.
 Αυτό είναι καινο που τήν κάνει νά βλέπει πως δεν είναι πιά ευτυχισμένη.
 Αυτάνα
 ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ
 Κάποιος λέει:
 — Άλόφως τό φεγγάρι είναι πανσέληνος.
 Κι' ο Τότης ρωτά:
 — Κι' ο ήλιος, μαμά, αύριο θά είναι πανσέληνος;
 Χωρίς Φτερά
 * * *
 — Λοιπόν, Έλλη, πως σού φαίνεται η νέα σου δασκάλα;
 — Καλή είναι. Ένα μόνο καλό έχει...
 — Ποιό;
 — Που δεν άρρωσταίνει συχνά σάν τήν περσινή.
 Μπομπουλίνα

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οι συνδρομηταί μου, όταν λήγη ή συνδρομή των, να την ανανεώνουν άμέσως, χωρίς να με υποβάλλουν εις τον κόπον και τὸ έξοδον να τὸ υπενθυμίζω σὺν καθέ- να ιδιαίτέρως. Ἡ ἔγκαιρη ανανέωση τῆς συνδρομῆς εἶναι τὸ πρώτιστον χρέος τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ.

Η ΔΙΑΠΑΣΙΣ

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμον δὲν ἐγκρίνεται, ὅτι ἀνεγκρίνεται, ἐν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 19. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἐναντιούμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1931 Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀντικαί, εἰ ἔχρησι καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰ ἠρηστικά.

Νέα Ψευδώνυμα: Ρέα Σολβία, κ. (...). Ἑλλάς τοῦ Μέλ- λοντος, ἀ. (...). Χρυσή Βελόνα, κ. (...).

Ἡ Διάπασις ἀσπάζεταιται τοὺς φίλους τῆς: Πανελλήνιο Ὀνειρο (τὰ ἔλαθα ἔλα' γιὰ τὴν Ἀσκήσῃ σου βλέπεις σήμερα μερικὲς κρί- σεις) Ἡρώϊκὸ Ναυτοπόλο (Ἐ- στία' δ κ. Φαίδων' ο' εὐχαριστεῖ' ὄχι, ὅτε αὐτὸ τὸ καλὸ ποῦ λές δὲν ἔχουν ὁ ἀποκαλύψεις τῶν ψευ- δωνύμων' και νὰ τῶσαν, δὲν ἔκ τῶ- θελα...) Δουλοῦδ' τῆς Ἀδῆς (δὲν τὸ κατάλαβα καλά αὐτὸ τὸ «λαϊκό» ποῦ εἶναι τὸ ἀστείο του; μὴ δὲν τῶγραφες καλά; ὅσο γιὰ τὸ ἄνιγμα, καλὸ, ἀλλὰ δὲν δέχομαι Ἀσκήσεις παρὰ ὅταν θὰ προκηρῶ- ζω τὸ νέο διαγωνισμὸ λοίπων περι- ρεμεν) Κεφαλλονίτην (δὲν πέρασε ὄχι, εἶσαι ἐμπρόθεσμος) Σιφονέτ (ἀρχίζω ἀπὸ τὸ ὑστερογραφο: δ ἢ 4 δὲν ἔχει σημάδια' γιὰ τὸ ἄλλο, μόνο μὲ μιά Μ. Ἀγγελία θὰ μπο- ρήσῃς νὰ γίνῃ' ἀλλὰ τότε νὰ συνεν- νοηθῆτε καὶ μὲ τὴν ἐδῶ Ἑκκρίσι'.) Δικηγορίαν (ὅτ' πῶ στὸ Ὀδρ. Τόσο, ὅτι μολοντὶ ἀνήγκαις καὶ οὐ στὴ χορεία τῶν «κλαφάριδων» δὲν μπόρῃσες νὰ μὴ γελῶσῃς μὲ τὴν ἔ- ξηγησὴ αὐτῶν τῆς «Σ. Σ. Σ.» θὰ πῶ και στὸ Δάκρυ τῆς Μοναξιάς συγχαρητήρια γιὰ τὰ «Ἐπιγραφοῦ- ξυλα») Μισυ Μάους (τὸ διήγημά σου δὲν τὸ διάβασα ἀκόμη, περιμε- νε') Γλυκὸ Χαμόγελο (ἀπρὸ τὸ γράμμα σου' χάρω ποῦ πέρασες τόσο ἔπαικτα ἀπὸ τὸ καλοκαίρι' χαριεπιστομὸς σὺν καλὸ μου φίλῳ' εἶσαι τὸ φυλλάδιο ποῦ ζήτησῃς) Νυχτοπούλε (πάλι τὸ γράμμα σου ἔμεινε, γιατί' ὅταν τὸ ἐξάντικαα στὰ χέρια μου, ὁ χῶρος εἶχε ἐξαν- τληθεῖ' τὸ εἶδῶσα ὄμως σὺν κ. Σ., ποῦ εὐχαριστήθηκε πολὺ γι' αὐτὰ ποῦ γράφεις' τὰ βιβλία του ποῦ θέ- λεις ὑπάρχουν ὅλα στὸ γραφεῖο μου' σὶν ἄλλη σου ἐρώτησῃ, ὄχι, αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται) Χρυσόβειρο, Ἀδελίαν, Τριανταφυλλίνα Ἀ- κρη, Παλιὰ Ἀθήνα κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὴν 20 Ὀκτωβρίου θάπαντῶσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

647. Τριπλοῦς Δεξιόγραφος Ἀρχαῖο ὄπλο ἀπὸ τάγχεμαχα Ποῦ τὸ κραταί και μιά θεά' Χῶρα ἑλληνική και ἐπίσημα Τρόπον τινά... ἄπ' τὰ καλιά Σ' ἕνα μικρὸ νησί, Τὸ ἴδιο πάντα, προσκολληθήσαν, Καὶ νὰ ποῦ οἱ τρεῖς οὐθμοί, Οἱ πῶ ὄρατοι, ἀναστήθησαν.

648. Διπλοῦς Στοιχειόγραφος Μιάς νήσου τὸ κεφάλι Ὡς περιττὸ ἀφαιρῶ Καὶ μιά θεά μεγάλη Στὴ θέσῃ του θαρῶ. Μὲ κα' αὐτηνῆς τῶραι' Κεφάλι πάλι παίρω Καὶ τῆς Αἰγύπτου λαθρο Θεὸ μπροστά σου φέρνω.

649. Μεταγραμματισμὸς Μὲ τὸ Δέλτα κατεβαίνεις Στὰ βαθιά, τὰ ζωερά, Ἀλλὰ μὲ τὸ Ρῶ ἀνεβαίνεις Ὡς τὰστέρια τὰ λαμπρά.

650. Ἀναγραμματισμὸς Νέος ὄρατος θαυτοκτονήσῃ Πόλη πλουσία γιὰ νάνασθησῃ, Ἀν ἄπ' τὰ ἔξη του ἕνα πετάξῃ Κι' ὅσα τοῦ μενονν ἀναταράξῃ.

651. Αἰνιγμα Τὸ ἀρσενικὸ μου στήν Ἑκκλησία Θέσῃ κατέχει ἔχωρησιτῆ' Τὸ θηλυκὸ μου στήν Ἑλβετία Πόλη μεγάλη, πολὺ γνωστή. Τέλος τὸ οὐδέτερο ὄνομα κρῶ- (τους) Μ' ἄπ' ὅσα ἔχουνε τὸ βασιλιά (τους).

652. Δικτυοστῆρ * * * * *

- 1. Ἀρχαία πόλις εἶμ' ἐγὼ Κι' ἴδες τὴν ἱστορία. 2. Κράτος μεγάλον και τρανὸ Βασιλῆ μέσ' στήν Ἀσία. 3. Ἦμουν κα' ἐγὼ περιφρημ Στὴ Βοιωτία κάποιον πόλις. 4. Γιὰ μένα, ἴσως θάφταναν Οἱ θησαυροὶ τοῦ Κροίσου μὸ- (λις...)

653. Κρυπτογραφοῦνδ 1332456 = Προστακτικῆ... 2121 = Ἀριθμ. ἐπίσημα. 35456 = Ὀκλον. 452656 = Εἰδωλον, ἀγαλμα. 5326 = Σύνθετος. 65662 = Μήτηρ ἁγίου.

654-658. Μαγικὸς Φθόγγος Τῆ ἀνταλλαγῆ ἑνὸς γράμματος ἐκάστῃ τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς μουσικοῦ φθόγγου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄ- νευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τό- σαι λέξεις:

- ἀρχή, ποῦς, ἔθνος, πάγος, εἰς. 659. Ἀκροστιχίς ἐξ ὁμοιο- μόρφων Ἑλλειπουμοφῶνων και Φωνηεντόλιπων ἐξ Ἀκροστιχίδος. 1.—Ἡ ἀη εἶναι πόλις τῆς Γαλ- λίας. 2.—Ἡ ἀη εἶναι γυνὴ π. Γραφῆς. 3.—Ἡ ἀη εἶναι πόλις τῆς Ἑλ- λάδος. 4.—Ἡ ἀη εἶναι χρέος κρὸς νεκρῶν

5.—Ἡ ἀη εἶναι περίεργος ἰχθῶς. Τὰρχικὰ τῶν λέξεων τούτων ἀποτελοῦν Φωνηεντόλιπων τύπων * * * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις. 660. Φύδην—Μίδην μετ' Ἑλλειπουμοφῶνον και Φωνηεν- τόλιπων ἐν Διπλῆς Ἀκροστιχι- δος.

ΩΕΟΙΡΝΚΡΕ—ΜΟΝΑΥ— ΝΟΡΜΑ ΑΩ—ΑΜΣΕΕΗ Νάποκατασταθοῦν αἱ τέσσαρες αὐταί λέξεις, τῶν ὁποίων ἀνε- μίχθησαν κατὰ τινα μέθοδον τὰ στοιχεῖα. Καὶ τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν νάποκατέσων Φωνηεντόλιπων, τὰ δὲ τέταρτὰ τῶν γράμματα Ἑλλι- πουμοφῶνων, ἀμφότερα τύπου * * * *

τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις 661. Γρίφος ελ ελ ελ ελ Θ Π νον μὲ ελ ελ ελ ελ [Ὀλόκληρος ἡ βραβευθεῖσα εἰς τὸ Πένταθλον Συλλογῆ τοῦ ΝΑΡΚΙΣΣΟΥ, πλὴν μιάς Ἐ- πιγραφῆς ἐν Τριπλῆς Ἀκροστι- χίδος, ἐλλείπει χῶρον].

Α Χ Θ Ξ Ε Ι Ζ τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 33 467. Διάπασις (διά, πλάσις). —470. Ἀγγελος—Ἄγγλος. —471. Νουμάς—Δουμάς. 472. Πύλη—λύ- πη.—473.

474. ΑΜΑ- ΖΟΝΙΟΣ(μά- ρα, Ζαμῆνος, ὄνομα, νάζια, Ἰανός, Σά- μος.) —475- ΜΗΝ 477. Διὰ τοῦ Μ: ἄνεμος, Αἶμος, Σάμος, Ἀμ- μων. μῖσος.—480. ΣΤΕΡΟΠΗ- ΚΑΥΜΕΝΗ (Σηκουάνας, Τη- λέμαχος, ἘνΥπνιον, ΡῶΜη, Ὀ- ρεάνης, Πηληϊεύς, Ἡβη.) —481. Τὸ γογγόν και χῶρον ἔχει.—482. Νενίγησά σε, Σολωμόν. (ν' ἐν εἰκῆ, κα, σέ σολ, ο μ' ον.)

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἔξης τρεῖς: 7ος, 14ος, και 18ος. Ἐ- κάστος τόμος δοχ. 25, ταχυ- δραμικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δοχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν και δοχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1930), ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντας τό- μοι, 37 ἐν ὄλῳ. Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894—1928 τιμῶνται ἕκαστος ἀραφῶς δο. 80 και ραμμένως δο. 85. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929 και 1930 τι- μῶνται ἕκαστος ἀραφῶς δο. 110 και ραμμένως δο. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω- τμιάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δοχ. 5 ὁ ἀραφῶς και δοχ. 15 ὁ ραμ- μένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δοχ. 23 εἴτε ἀραφῶς εἴτε ραμ- μένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 εὐς 10 τὰ πολὰ λέξεις μετὰ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τιμημα. Δί- ρον τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἢ λέξῃ, μετὰ ποῦ δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 και μετὰ κεφαλαία δρ. 1. Ὁ χωριστὸς εἶχος δρ. 3. Οἱ μὴ συνοδωμῆται πληρώσων τὰ διπλά, ἢ προπληρωμῆ εἶναι ἀπαραίτητη.

Α Α 674 / Ντίνε Ἀδερφίτη, Ἰβίνα, ἀν εἰς ἰ- τῶσας τὴν φίλιαν σε, θὰ μοῦ τὴν ἐρ- νιδάσῃς; Ἄν ὄχι, γράφετε: Jean Bos- stinn, Kiteje Hanne Soltak No 2. Phener Hatije, Stamboul. Ἑδῆς Ἑδρῆνης

Α Α 675 / Ἐναμπαίνοντας σὶν κίνησι τῆς δια- πλάσεως, ἐλλειπομοφῶν μετὰ Δι- πλομοφῶνας, Ἀδερφῶτα, Ντῆς Ἀδ- ρερίτη, Ἰδαίρε, Μυρέττα, Πικραν, Δικηγορίαν, Δέξασε; Ἀίσι; Ἀνδία Μ. Μ. Λουϊζίδου, Ἀμφοτέρως, κέρπου, διὰ: Ρέα Σολβία

Α Α 676 / Ἐλαβῶντι, εὐχαριστοῦμε θερμῶ. Ἦ- ταν πολὺ εὐχενικὸ ἐν μέρῳ σου. Οἱ ἀδελφεῖς του Ἰνδία, Ἀρσοστάλαχτη

Α Α 677 / ΓΑΥΚΕΙΑ ΕΙΛΑΚΗΝΟΥΔΑ, ἑλληνογραφῶ- σῃ; Περιμένω Στείλα πρώτη σὲ Δοι: ἄπρην Καραολανδίνην, Ρεδέν—Αἰγαίου. ΚΟΜΗ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΕ

Α Α 678 / Περιμένω ἀπ' τὰ εὐχενικά «ΒΑΤΡΑΧΑ- ΚΙΛΩ κα' ἄπ' τοὺς Ναουσοπιδῶ. Πε- ριπλοκάδῃ, Ἀνδία, Φέουσα, Μιρε- μέγαλη, Νταῖση, Πανηγυρῆ, 186- μῃ, ἐπιστήθησῃ σταδὸς διαγωνισμοῦ μετ' Ἐαρδένας και Βατραχῶς 17

Α Α 679 / Κιναοῦρη πάλι Διπλομοφῶνα ἦσαν ἀπὸς «ΒΑΤΡΑΧΟΥΣ». Ἐτοι, ΣΑ- ΡΑΝΙΑ τῆς Διπλομοφῆς διπλοκῆ δια- μαντια ἀποτέλοῦν τὸ ἑσπόμεν.

Α Α 680 / ΠΟΙΤΟΠΟΙΗΣΕ «ΒΑΤΡΑΧΩΝ» Ἐ τὸ τμήμα Ἀθηνῶν ἀνακρίβηται πᾶ- ρι κανονικὰ τῆς ἀραφῆς του. Γενική Ἀρα- Σουλῶου: Στέλλω Βατραχῶν, Ἑλ- λανικῶν 34, Ἀθήνας. Τὸ τμήμα Ἀρα- ροσίου γίνεται παράρτημα.

Α Α 681 / ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΒΑΤΡΑΧΩΝ ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ῶρηθῆσασιν Διγωνισμὸ καρτῶν Ἐ τοπία. Βραβεῖα ὅσα ἐλλείπει, Συμμετοχὴ πεντάδρομοις 5. Προβλεπῶ- σῃ τὰς 25 Νοεμβρίου, Σὲ ἔλας ποῦ θ' ἀ- παντήσων ἐπὶ Διγωνισμὸ μετ' ὀλίγου μερῶν ἕνα ἐπιβῆν γιὰ νὰ λάβων μέρος σὶν κλήροσῃ ποῦ θὰ γίνῃ τὴν 1ην Ἀ- κτωβρίου. (Κερθῶν 20 κρηθμοῖ, Κοντάς, Μελανοδοχεῖο, Ἀτάπια, Βιβλίο Βίου, Βιβλίο Ἐνομοφίλου κτλ. Περιμένωσῃ ἀπ' Σίους, Ἀίσι; Μηνῶν Χρῆστο, Χαριλάου Τριμοῦτη 9, Ἀθήνας, και «Βατραχῶς»

Α Α 682 / Ἐμὴν Λαῖνον, γράφε μου ἐάν θέλῃς Ἰ Δίσι σου: Νίκος Ἐδδωμάδης, Καλλῆρ- γη 20, Ἀθήνας.

Α Α 683 / Διαγωνισμὸς Μπουμπουλίας: Ἐβρα- βῶσῃ Ἀρίστη, Ζων Δορέττα, Ἀπαντή- σῃς 50. Στείλασῃ ὀπισθογραφιστῶ.

Α Α 684 / Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ μου: Ἀ Μπουμπουλία, Ἀρσοστάλα; (ἄσις) Ἀ εἰποῦς εὐχαριστῶ. Ἀρρέττα

Α Α 685 / Μικρὸ Μάσῃ, σὶν γιορτοῦλα σου, Μ χρένια πολλὰ. Ἀρρέττα, Χαραυγῆ

Α Α 686 / Ἐπασε τὸ τῶμα Ἰσοάκα! Ἐ Βενετιάνη Νύκτα = Παρισιοῦ, Ἦ = Καφεζῆ, Ἀεὐκῆ = Μουσική. Βασιλεῖς τῆς Ζωογίας = Νικήτας, Κρητικὸ Ἀκρα- γιάλι = Λεωντίδου, Τρέμπετσε! Πληγωμένως Ἀετὸς